

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 98/03-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. apríla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť S. K., bytom P., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postúpením žaloby pre poškodzovanie cudzích práv podľa § 209 Trestného zákona Okresným súdom v Prešove Okresnej prokuratúre v Prešove, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2003 doručená sťažnosť S. K., bytom P., (ďalej len „navrhovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postúpením ním podanej žaloby pre poškodzovanie cudzích práv podľa § 209 Trestného zákona Okresným súdom v Prešove (ďalej len „súd“) Okresnej prokuratúre v Prešove (ďalej len „prokuratúra“).

Porušenie svojich uvedených práv vidí navrhovateľ v nasledovnom postupe súdu. Dňa 20. marca 2003 podal na súde proti príslušníkovi Policajného zboru a sudkyniam súdu žalobu pre poškodzovanie cudzích práv podľa § 209 Trestného zákona. Už pri jej preberaní v podateľni súdu sa rozhodovalo o jej odstúpení na trestné konanie prokuratúre. Preto písomne informoval predsedu súdu, že už v januári 2002 sa pokúsil oznámiť porušovanie svojich práv prokuratúre, ale konajúci prokurátori mu znemožnili účinné použitie zákonných prostriedkov. Súd mu písomne oznámil odstúpenie veci prokuratúre, kde nesprávne označil jeho podanie ako žalobu pre poškodzovanie cudzej veci, a nie práv. Takýto postup súdu pokladá navrhovateľ za opätovné úmyselné znemožnenie účinného použitia zákonných prostriedkov, o čom informoval predsedu súdu.

Navrhovateľ žiada, aby ústavný súd prikázal súdu konať o jeho žalobe z 20. marca 2003 pre poškodzovanie cudzích práv podľa § 209 ods. 3 písm. b) Trestného zákona.

Obsahom navrhovateľovho podania, s ktorým sa 20. marca 2003 obrátil na súd, je opis údajného poškodenia jeho zdravia zubnou lekárkou (implantovanie mikroprocesora do zdravého zuba) a postupu orgánov polície, prokuratúry a súdov, ktoré sa odmietli jeho podaniami v tejto veci meritórne zaoberať. Na záver podania navrhovateľ podáva podnet na začatie trestného stíhania konkrétnych osôb pre viaceré tam uvedené trestné činy.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti navrhovateľa ústavný súd skúmal jej zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“), ako aj prípadné dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Medzi tie podmienky konania, ktoré ústavný súd pravidelne skúma pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti, patrí aj jej opodstatnenosť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi postupom orgánu štátu a namietaným porušením základného práva alebo slobody. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Súčasťou práv podľa čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 dohovoru nie je právo súkromnej osoby podať žalobu v trestnej veci. Podľa § 2 ods. 8 Trestného poriadku je trestné stíhanie pred súdmi možné len na základe obžaloby podanej prokurátorom. Navrhovateľ teda nie je oprávnený podať v trestnej veci obžalobu súdu.

Ak sa navrhovateľ domnieva, že sú mu známe skutočnosti nasvedčujúce tomu, že bol spáchaný trestný čin, tak sa s oznámením o takýchto skutočnostiach môže obrátiť na prokurátora, vyšetrovateľa alebo policajný orgán (§ 158 ods. 1 Trestného poriadku).

Podanie navrhovateľa označené ako žaloba pre poškodzovanie cudzích práv, s ktorým sa 20. marca 2003 obrátil na súd, bolo podľa jeho obsahu a vzhľadom na to, že ho nepodal prokurátor, ale súkromná osoba, potrebné považovať za oznámenie podľa § 158 ods. 1 Trestného poriadku, a preto ho súd správne odstúpil prokuratúre ako jednému z orgánov príslušných na jeho vybavenie.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti teda spočíva v tom, že súčasťou navrhovateľových práv ako súkromnej osoby nie je právo podať obžalobu v trestnej veci, pričom s jeho podaním z 20. marca 2003 bolo naložené v súlade so zákonom a tak, aby bola

navrhovateľovým ďalším právam v prípade potreby poskytnutá ochrana príslušným štátnym orgánom, prokuratúrou.

Zjavnú neopodstatnenosť navrhovateľovej sťažnosti nemožno odstrániť. Preto ústavný súd nevyzval navrhovateľa ani na odstránenie ďalších nedostatkov jeho sťažnosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. apríla 2003